

Odpusty

Nauka o odpustach i jej praktyczne zastosowanie w Kościele ściśle łączy się ze skutkami sakramentu pokuty.

20-07-2019

ODPUSTY (Por. KKK, 1471-1473; 1478; por. KPK 1135-1136.)

Czym są odpusty?

– Odpust jest to darowanie przed Bogiem kary doczesnej za grzechy, zgładzone już co do winy. Dostępuje go chrześcijanin odpowiednio usposobiony i pod pewnymi

określonymi warunkami, za pośrednictwem Kościoła, który jako szafarz owoców odkupienia rozdaje i prawomocnie przydziela zadośćuczynienie ze skarbca zasług Chrystusa i świętych.

– Odpust jest częściowy albo zupełny, zależnie od tego, czy od kary doczesnej należnej za grzechy uwalnia w części, czy w całości.

– Wszystkie modlitwy i akty pobożności, z którymi związane są odpusty, zarówno częściowe, jak i zupełne, zebrane są w oficjalnej księdze Kościoła zwanej *Enchiridion indulgentiarum* (Wykaz odpustów), wydanej oryginalnie w języku łacińskim. Zawiera ona pełny zbiór praktyk i modlitw w każdej potrzebie i na każdą okazję, które zatwierdził Kościół i za odmówienie których przyznaje określone odpusty. W ten sposób Kościół chce nie tylko przyjść z pomocą chrześcijaninowi, lecz

także pobudzić go do czynów pobożności, pokuty i miłości.

Darowanie kar doczesnych

Aby zrozumieć tę naukę i praktykę Kościoła, trzeba zobaczyć, że grzech ma podwójny skutek.

– Grzech ciężki pozbawia nas komunii z Bogiem, a przez to zamyka nam dostęp do życia wiecznego, którego pozbawienie nazywa się "karą wieczną" za grzech.

– Każdy grzech, nawet powszedni, powoduje ponadto nieuporządkowane przywiązanie do stworzeń, które wymaga oczyszczenia, albo na ziemi, albo po śmierci, w stanie nazywanym czyśćcem. Takie oczyszczenie uwalnia od tego, co nazywamy "karą doczesną" za grzech.

Obydwie kary nie mogą być pojmowane jako rodzaj zemsty, którą

Bóg stosuje od zewnątrz, ponieważ wypływają one jakby z samej natury grzechu. Nawrócenie, które pochodzi z żarliwej miłości, może doprowadzić do całkowitego oczyszczenia grzesznika, tak że nie pozostaje już żadna kara do odpokutowania.

Warunki, jakie należy spełnić, aby otrzymać odpusty.

– Aby móc dostać odpustu, należy: być ochrzczonym, nie być ekskomunikowanym, znajdować się w stanie łaski uświęcającej, mieć wzbudzoną chociażby ogólną intencję zyskania jakiegokolwiek odpustu i wypełnić nakazane czynności.

– Odpust zupełny można uzyskać jedynie raz dziennie. Tym różni się od cząstkowych, które można uzyskać tyle razy, ile razy wykonane zostaną wskazane uczynki.

Cztery wymagania potrzebne do zdobycia odpustu zupełnego:

1. Sakramentalna spowiedź.

Spowiedź konieczną do uzyskania odpustu zupełnego można odbyć na osiem dni przed wykonaniem przepisane go aktu pobożności, tego samego dnia lub osiem dni po jego spełnieniu.

2. Komunia eucharystyczna.

Przyjęcie Komunii świętej potrzebnej do uzyskania odpustu zupełnego może nastąpić na kilka dni przed lub po dokonaniu dzieła odpustowego.

3. Modlitwa w intencjach Ojca Świętego. Kościół pozostawia swobodę wyboru modlitwy, która odpowiada pobożności wierne go; spełnia się ten warunek przez odmówienie jednego Ojcze nasz i jednego Zdrowaś Maryjo.

4. Wykluczenie jakiegokolwiek przywiązania do grzechu, nawet lekkiego.

– Warto wiedzieć, że odpusty zupełne, które uzyskamy, nie mogą być ofiarowane za inne, poza nami, osoby żyjące. Każdy z nas bowiem ma obowiązek spłacania własnej winy. Istnieje jednak możliwość ofiarowania odpustów za dusze w czyśćcu cierpiące.

Niektóre praktyki, dzięki którym można uzyskać odpust zupełny.

- Adoracja Najświętszego Sakramentu przynajmniej przez pół godziny.

- Błogosławieństwo apostoelskie w chwili śmierci.

- Pierwsza Komunia lub uczestnictwo w niej, pod warunkiem że samemu również przyjmuje się Komunię Świętą.

- Modlitwa na różańcu w kościele, w kaplicy lub w rodzinie.
- Czytanie Pisma Świętego przynajmniej przez pół godziny.
- Odmówienie drogi krzyżowej, podążając za czternastoma stacjami, rozważając mękę i śmierć Naszego Pana. Jeśli chodzi o chorych i osoby, które nie mają takiej możliwości wystarczy, by rozważali każdą ze stacji.
- Odwiedzenie kościoła lub kaplicy w dzień 2 listopada (odpust tylko za zmarłych). Należy wówczas odmówić Ojcze Nasz i Wierzę w Boga.
- Odwiedzenie kościoła parafialnego w święto patrona. W kościele należy odmówić Ojcze Nasz i Wierzę w Boga.
- Rekolekcje, jeśli trwają przynajmniej trzy pełne dni.

W Enchiridion indulgentiarum

wymienione są trzy ogólne sposoby udzielania odpustów częściowych:

a) „udziela się odpustu częściowego wiernemu, który w wykonywaniu swoich obowiązków i znoszeniu przeciwności życiowych skierowuje swoją myśl z pokorną ufnością do Boga, dołączając – choćby tylko wewnętrznie – jakieś pobożne wezwanie”;

b) „udziela się odpustu częściowego wiernemu, który kierując się duchem wiary, zaofiaruje sam siebie albo przeznaczy swoje dobra w duchu miłosierdzia, na służbę braciom znajdujących się w potrzebie”;

c) „udziela się odpustu częściowego wiernemu, który w duchu pokuty powstrzyma się dobrowolnie od rzeczy godziwej i miłej dla niego”.

Niektóre praktyki, dzięki którym można uzyskać odpust częściowy.

- Pobożne używanie przedmiotów kultu (krzyża, różańca, szkaplerza lub medalików), pobłogosławionych przez księdza, przynosi odpust cząstkowy. Jeśli są pobłogosławione przez Ojca Świętego, używając ich można uzyskać odpust zupełny w święto Apostołów Piotra i Pawła (29 czerwca) jeśli dodatkowo odmówi się Wierzę w Boga.

Odmówienie modlitw ustnych, takich jak na przykład:

- *Adoro Te Devote*
 - Anioł Pański lub Królowo Nieba (Regina Coeli)
 - Modlitwa św. Bernarda
 - Symbol Apostolski
 - Akty strzeliste
 - Komunia duchowa
 - Modlitwa myślna
 - Któraś z zatwierdzonych litanii.
-

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/odpusty/)
dev.opusdei.org/pl-pl/article/odpusty/
(11-08-2025)